

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев2 2520/2015
28.01.2016. године
Београд

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Миломира Николића, председника већа, Слађане Накић–Момировић и Марине Говедарица, чланова већа, у парници тужиље Љ.Ч. из Ж., чији је пуномоћник Г.Р., адвокат из Н.С., против тужене Општине Ж., коју заступа М.Ј.Т., адвокат из Н.С., ради поништаја решења, одлучујући о ревизији тужиље, изјављеној против пресуде Апелационог суда у Новом Саду Гж1 464/15 од 25.05.2015. године, у седници одржаној 28.01.2016. године, донео је

РЕШЕЊЕ

ОДБАЦУЈЕ СЕ као недозвољена ревизија тужиље изјављена против пресуде Апелационог суда у Новом Саду Гж1 464/15 од 25.05.2015. године.

Образложење

Пресудом Основног суда у Новом Саду П1 742/2012 од 26.10.2012. године, која је исправљена решењем од 24.02.2015. године, усвојен је тужбени захтев и поништено је решење Општинског већа општине Ж. бр. 02-129/09-П којим је одбијен приговор на решење број 02-124/09- П од 17.02.2009. године, а којим решењем је тужилца разрешена са места начелника Општинске управе СО Ж., решење на основу кога је друго лица постављено за вршиоца дужности начелника наведене општинске управе, затим захтев за поништај јавног огласа Општинског већа СО Ж. број 111-1/09- П од 17.02.2009. године о избору вршиоца дужности начелника општинске управе СО Ж., и решење вршиоца дужности начелника Општинске управе СО Ж. бр. 112-8/09-III-03 од 18.02.2009. године, којим је тужилца распоређена на друго радно место, те је тужена обавезана да тужиљу врати на рад и да јој накнади штету у висини разлике између исплаћене и припадајуће зараде у периоду од разрешења до враћања на послове начелника, са законском затезном каматом од доспелости сваког месечног износа па до исплате. Допунском пресудом П1 742/15 од 24.02.2015. године, тужена је обавезана да тужилци накнади парничне трошкове.

Одлучујући о жалбама парничних странака, Апелациони суд у Новом Саду је одржао расправу и пресудом Гж1 464/15 од 25.05.2015. године,

укинуо је првостепену пресуду са решењем о исправци, делимично је усвојио тужбени захтев и поништио је као незаконите оспорене одлуке тужене, као и јавни оглас, док је одбијен као неоснован тужбени захтев којим је тражено да се тужена обавезе да тужиљу врати на послове начелника Општинске управе СО Ж., и да јој накнади штету у висини разлике између припадајуће и исплаћене зараде за период од разрешења до враћања на послове начелника општинске управе, са законском затезном каматом на сваки месечни износ од доспелости па до исплате.

Против правноснажне другостепене пресуде, тужилца је изјавила ревизију због битних повреда одредаба парничног поступка, погрешне примене материјалног права и због прекорачења тужбеног захтева.

Испитујући дозвољеност ревизије у смислу члана 413. став 2. у вези члана 441. и члана 506. став 2. Закона о парничном поступку („Службени гласник РС“ број 72/11, 55/14), Врховни касациони суд је нашао да ревизија тужилце није дозвољена.

У овом спору тужилца је тражила поништај решења тужене, првостепеног од 17.02.2009. године и другостепеног од 09.03.2009. године, којим се разрешава дужности начелника Општинске управе Општине Ж., затим одлуке донете дана 17.02.2009. године о именовању другог лица на наведену функцију у статусу вршиоца дужности, поништај јавног огласа тужене од 17.02.2009. године, и поништај одлуке којом се тужилца распоређује на послове нормативе почев од 18.02.2009. године.

Правноснажном пресудом, у делу који се ревизијом побија, одбијен је тужбени захтев којим је тужилца тражила да се врати на рад, на послове начелника општинске управе, које је обављала пре доношења оспорених одлука, те захтев за накнаду штете, који у тужби није новчано опредељен, а у тужби је као вредност предмета спора означен износ од 10.000,00 динара.

Према члану 441. ЗПП, ревизија је дозвољена у парницама о споровима о заснивању, постојању и престанку радног односа.

Из целокупног чињеничног и правног основа, произлази да је тужилца и даље у радном односу код тужене односно да јој оспореним решењем није престао радни однос, те да ревизијом побија одлуку о свом распоређивању на друго радно место. Стога је ревизија недозвољена, у смислу члана 441. ЗПП.

Према новелираној одредби члана 403. став 3. ЗПП, ревизија није дозвољена у имовинскоправним споровима ако вредност предмета спора побијаног дела не прелази динарску противвредност од 40.000 евра по средњем курсу Народне банке Србије на дан подншења тужбе.

Имајући у виду да потраживање тужилце није новчано опредељено у тужби, а да вредност предмета спора означена у тужби не прелази динарску противвредност 40.000 евра по средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе, ревизија није дозвољена ни применом члана 403. став 3. ЗПП.

На основу члана 413. ЗПП, Врховни касациони суд је одлучио као у изреци решења.

Председник већа-судија

Миломир Николић,с.р.